

forbehold ikke er til debat på regeringskonferencen. Det hænger simpelt hen ikke sammen, der er ikke logik i den påstand.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

For år tilbage var det således, at man opererede med begrebet indre anliggender, og det betød, at et lands regering kunne mishandle befolkningen i sit eget land, uden at der blev grebet ind. De tider er gudskelov ovre. Ved grove overgreb på menneskerettigheder kan omverdenen i dag blande sig. Det er bl.a. det, vi har skrevet under på i OSCE.

Når jeg tager det frem, er det, fordi hr. Kent Kirk sagde, hvis jeg hørte rigtigt, at lønmodtagerrettigheder, altså den sociale dimension, er et nationalt anliggende, et indre anliggende for landene, medmindre der kan være tale om social dumping.

Det synes jeg er et interessant synspunkt, og jeg er meget betænkelig ved det, for det betyder jo, at en række af de direktiver, som vi har vedtaget, f.eks. spørgsmålet om minimumsbarselorlov, der kom britiske kvinder til gode, og spørgsmålet om forbud mod visse typer børnearbejde, der forhåbentlig kommer portugisiske børn til gode, ville være direktiver, som hr. Kent Kirk ville mene faldt uden for, hvad EU skulle blande sig i under henvisning til nærhedsprincippet.

Jeg vil gerne sige, at vi ikke mener, man under henvisning til nærhedsprincippet skal fraskrive sig retten til at blande sig, retten til solidaritet over grænserne, og jeg håber heller ikke, at det, De Konservative her lægger op til, er så vidtgående. Hvis det er det, reducerer man jo EU-samarbejdet til et økonomisk samarbejde og et sikkerhedspolitisk samarbejde og lige præcis ikke et samarbejde, der kan komme almindelige mennesker til gode i deres dagligdag.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg kan forstå, at hr. Keld Albrechtsen er skuffet. Det er jeg faktisk også. Jeg er faktisk skuffet over, at hr. Keld Albrechtsen ikke har forstået, hvad Det Konservative Folkeparti hele tiden har sagt om EU-udviklingen.

Vi har sagt, at der er områder, hvor der skal være national selvbestemmelsesret – det skal jeg komme ind på – men vi har også sagt, og det har vi sagt meget klart også i dag, at der er områder,

der helt klart er EU's virkefelt, og det skal vi så sørge for kommer til at fungere effektivt.

Vi er ikke et sekund i tvivl om, at det forsvarspolitiske samarbejde er noget af det, der skal udvikles i EU. Vi stiller bare nogle betingelser for det. Vi stiller bl.a. den betingelse, at det ikke må udvikles på en sådan måde, at det kommer til at konkurrere med NATO-samarbejdet. Vi ønsker, at NATO-alliancen også skal bestå. Det ved jeg godt at hr. Keld Albrechtsen heller ikke ønsker. Men vi har altså nogle klare betingelser for de områder, som vi mener skal være EU's virkefelt; vi ønsker, at regeringen skal være i en sådan position, at den kan komme ind og påvirke forhandlingerne, så vi også ender med et europæisk forsvarssamarbejde, der har respekt for disse ting.

Så vil jeg sige til hr. Ove Fich, at hr. Ove Fich har hørt rigtigt. Vi mener helt klart, at der er områder – også inden for sociallovgivningen, også inden for arbejdsmarkedslovgivningen – hvor man ikke skal stille harmoniseringsforslag. Vi mener, at det er naturligt, at vi trækker grænsen og siger, at dér, hvor der ikke er tale om social dumping, er det ikke via EU, man skal søge at få en national lovgivning igennem; dér må man søge det via sine egne parlamenter. Hvis man f.eks. her i Danmark gerne vil have reglen for, hvor gammel man må være for at tage et stykke arbejde, altså børnearbejde, unges arbejde, yderligere sænket, er det her i det danske parlament, man må søge at få det igennem; det skal ikke være noget, man prøver på at få igennem via EU-maskinen.

Sådan gælder det også for alle de andre lande. Hvis briterne mener, at de vil have nogle bestemte regler for barselorlov, er det noget, de vedtager. Det samme gælder i Portugal, i Spanien, og hvad vi ellers taler om. Dér, hvor vi har sagt, at vi er parat til at lave fælles regler – på arbejdsmarkedsområdet, på det sociale område – dér siger vi: Kan man fra Kommissionens side påvise, at hvis vi ikke indfører fælles regler, sker der en konkurrenceforvridning, der vil være skadelig for dem, som ligger på et højere niveau, er vi parat til at gå ind og se på det. Men vi mener, at Kommissionen skal kunne bevise det.

Så det er rigtigt, som hr. Ove Fich har forstået det, at vi ønsker at trække grænsen for, hvad EU's virkefelt skal være. Og vi har ikke noget imod, at vi skal have sociale regler, alle landene må gerne komme på et højt niveau, men kampen om disse regler skal stå i de nationale parlamenter og ikke i EU's Ministerråd.